

Juha-Pekka Koskinen

MYSTEERI- JENGI

Kosken kummajainen

Kuvittanut

Saana Nyqvist

KARISTO

Kiitokset Suomen Kulttuurirahastolle,
joka on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.

Teksti © Juha-Pekka Koskinen ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kuvitus © Saana Nyqvist

Taiton suunnittelu: Saana Nyqvist

ISBN 978-951-1-52611-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

1. luku

Automatka sujui oikein leppoisasti, sillä Elina ei ollut mikään rattiraivosta kärsivä rallikuski. Nicosta oli hauskaa katsella maisemia, eikä häntä haitannut, vaikka yksi jos toinenkin auto ohitti heidät. Etupenkillä istuva Iivo merkkasi muistikirjaansa jokaisen ohittajan rekisterinumeron ja vilkaisi aina nopeusmittarista Elinan senhetkisen vauhdin. Mimosa kuunteli napit korvissa musiikkia, häntä eivät maisemat tai hätähousut kiinnostaneet.

– Nyt meidän ohi on mennyt jo kahdeksan autoa, jotka kaikki ajoivat ylinopeutta, Iivo sanoi.

– Antaa mennä vaan. Minusta on rentouttavaa, että Elina ajaa tasan oikeaa nopeutta ja vähän allekin, Nico sanoi.

– Verlaan on matkaa vajaat kymmenen kilometriä, joten todennäköisesti meidät ohitetaan vielä kaksi kertaa, Iivo laskeskeli.

– Hertsukarallaa, onpa sinulla laskelmat, Elina naurahti.

– Kaikki on tiedettä, Iivo sanoi.

– Tai luonnollista. Paitsi yliluonnollinen, Nico sanoi. – Ja siksi on hyvä, että voimme viettää viikon loman Verlan kylässä kaukana kaikesta hälinästä. Miettikää, mitä kummajaisia olemme kohdanneet Helsingissä.

Mimosa otti napit korvistaan ja vilkaisi Nicoa.

– Suusi liikkui, mutten kuullut, mitä sanoit. Ai että, voisipa aina olla näin, hän virnisti veljelleen.

– Olipa taas hupaisaa. Sanoin vain, että on hauskaa mennä viikoksi maalle. Tosi kiva, että Elina otti meidät mukaan koiravahdeiksi, Nico sanoi.

– Minusta on mukavaa, että tulitte mukaan. Vanhan ystäväni tytär Kaisu matkustaa eläinlääkäreiden konferenssiin Tukholmaan, ja hänen koiransa Haukku ja Paukku kaipasivat hoitajaa. Verla on lisäksi oikein kaunis paikka, Elina sanoi.

Nico huokaisi ja katseli ikkunasta ohikiitäviä peltoja. Edessä oli lepoa ja rauhaa maaseudulla. Kesälomaa ei olisi paremmin voinut aloittaa.

– Muuten, mikä sellainen konvehtirenssi on? Onko se jokin suklaajuhla? Nico uteli.

Mimosa naurahhti, puisteli päätään ja tunki kuulokkeet takaisin korviinsa.

– Konferenssi, ei konvehtirenssi. Konferenssi on jonkin alan asiantuntijoiden kokoontuminen, Iivo valisti.

– Kyllä minä sen tiesin, kunhan vitsailin, Nico valehteli.

Hän ei viitsinyt sanoa mitään siitä, että jos suklaa-alan asiantuntijat kokoontuisivat, tilaisuus voisi ihan hyvin olla konvehtirenssi. Hän oli oikeastaan keksinyt uuden sanan, ja siihen eivät ihan kaikki pystyneet.

Elina kääntyi hiukan pienemmälle tielle, ja Nico huomasi tienvarren kyltistä, ettei matkaa ollut jäljellä enää paljoa.

– Kuule, minkälainen se meidän majoitus siellä perillä on? Ja mennäänkö me joka päivä ulos syömään vai kokkaammeko itse ruoat? Nico kysyi.

– Kaisun talo on oikein viihtyisä. Se on vanhan Verlan kartonkitehtaan työläisasunto. Yläkerrassa on kolme pientä huonetta, jotka te voitte vallata. Alakerrassa on keittiö, vessa, olohuone ja pieni makuusoppi, jossa minä nukun. Piha on aidattu, jotta koirat voivat juosta siellä rauhassa. Niitä ei tarvitse vahtia joka hetki. Kaisu kertoi, että Haukku ja Paukku viihtyvät keskenään pihalla todella hyvin. Syömisiä en ole vielä miettinyt, Elina sanoi.

– Kuulostaa oikein hyvältä. Minä tein muuten hiukan ennakoivaa tutkimusta tästä paikasta, Iivo ilmoitti ja kaivoi repustaan läppärinsä.

Nico kumartui penkkien väliin, jotta näki paremmin Iivon koneen näytön. Iivon esitykset olivat joskus tylsiä mutta yleensä hyödyllisiä.